

Cântarea lui Moise și ultima generație

28 februarie 2009

Gili Cârstea

Generația prezentă a poporului lui Dumnezeu trebuie neapărat să redescopere formula lui Iona despre dinamica nimicirii, dacă visează să aibă vreodată un rol în solia îngerului a cărui slavă va umple tot pământul.

Nu, Iona nu a învățat acea formulă din Scriptură (Deut 31:16-18), deși Domnul spusese răspicat, prin Moise, că ei se aflau sub obligația de a o avea pe limbă și purtată la gât pentru veșnicie, și că uitarea nu va trebui să o șteargă din gura lor (19-21). Când vor fi loviți cu „o mulțime de rele și necazuri,” formula trebuia să fie mărturie că nu Domnul este la originea lor, așa cum zicea odată un rege nelegiuit al poporului sfânt: „Iată, răul acesta vine de la Domnul” (2 Regi 6:33).

Iona a descoperit formula corectă pentru înțelegerea dezastrelor abia când a pierdut orice legătură cu tot ce era lumesc, cu enorma vrăjitorie ce ținea lumea captivă cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Acolo, în fundul mării, la temeliiile munților, sub zăvoarele pământului, în mijlocul locuinței morților, Iona a reușit să înțeleagă ceea ce nu înțelesese niciodată citind Scriptura. Copleșit de dragostea lui Dumnezeu în acțiune de salvare a păcătoșilor irecuperabili, el a descoperit cântarea uitată, cântarea lui Moise despre cauzele nimicirilor, cântare pe care a rezumat-o cu precizie uimitoare:

„Cei ce se lipsesc de idoli deșerti îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

Dacă și-ar fi luat timp să explice detaliat ceea ce s-a întâmplat acolo, „în locuința morților,” și cum a fost ajutat să înțeleagă această bijuterie de adevăr, probabil că Iona ar fi explicat în termenii pe care sora White i-a folosit mai târziu, când Dumnezeu a încercat să pună pe buzele poporului advent cântarea uitată de pe vremea lui Moise:

„Mi s-a arătat că judecățile lui Dumnezeu nu ar veni direct de la Dumnezeu, ci iată cum: Ei se așează în afara protecției Sale. El îi avertizează, îi pedepsește, îi mustră și le arată singura cale pe care pot merge în siguranță, apoi, dacă cei care au fost obiectul grijii Sale deosebite își vor urma drumul lor, independenți de Duhul lui Dumnezeu, după repetate avertismente, dacă ei își aleg singuri calea, El nu mai împuternicește pe îngerii Săi să împiedice atacurile hotărâte de Satana asupra lor” (14 MR 3).

„El [Dumnezeu] va spune îngerilor: "Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiuirilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărâdelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea” (RH, 17 septembrie 1901).

„Duhul lui Dumnezeu, refuzat continuu, a fost, în cele din urmă, retras. Nemaifiind la adăpostul harului Divin, ei nu mai au nicio ocrotire împotriva celui rău” (GC 614).

În ciuda acestor explicații clare, poporul nostru alege versiunea diavolului, alege cântarea lui despre efectele păcatului, cântarea Egiptului, cântarea Babilonului.

La școlile lumii, Moise învățase și el cântarea Babilonului despre caracterul lui Dumnezeu, și i-au trebuit 40 de ani spre a uita ceea ce învățase acolo:

„În școlile militare ale Egiptului, lui Moise i se predase legea forței, iar această învățătură avusese o așa putere asupra caracterului său încât a fost nevoie de patruzeci de ani de izolare și comuniune cu Dumnezeu și natura spre a-l pregăti pentru conducerea lui Israel prin legea dragostei. Pavel a trebuit să învețe aceeași lecție” (ED 65).

Biserica vremii sfârșitului trebuie să învețe aceeași lecție, deoarece trinitatea nelegiuită (Apoc 16:13) va spune lumii curând că dezastrele și cataclismele uimitoare care lovesc pământul vin de la Domnul, care este nemulțumit de gruparea eretică ce se împotrivesc deciziilor bisericii în acele momente de criză majoră.

Balaurul, fiara și proorocul mincinos vor convinge mulțimile că singura soluție pentru întoarcerea la normalitate este eliminarea oricărei disidențe față de decretele bisericii.

Întreaga lume va înghiți minciuna, acceptând orice soluție în fața celei mai serioase amenințări globale cu care s-a confruntat omenirea vreodată.

Vor scăpa din această capcană mortală doar cei care au învățat la timp cântarea lui Moise, aceea despre care Domnul a spus că trebuie învățată și nicidecum uitată (Deut 31:19-21), și că ea va sta ca mărturie eternă că Dumnezeu a explicat fără umbră de îndoială de unde vin nimicirile, cine le aduce și care este rostul lor.

Cântarea lui Moise – o formulă teoretică în acel moment – a fost magistral demonstrată în Omul Isus Hristos, ca o mărturie indestructibilă despre autenticitatea ei. Omul Isus Hristos a dat mărturie, prin cuvânt și faptă, că nu se impune acolo unde nu este dorit (Luca 9:52-56), și că acesta este exact caracterul Tatălui care locuia în El. Când Efraim se alipește de idoli, adică alege varianta diavolului despre adevăr, singura reacție a cerului este: „Lăsați-l în pace” (Osea 4:17).

Doar biruitorii fiarei (Apoc 15:2) vor cânta odată, la marea de cristal, cântarea lui Moise. Și o vor cânta acolo deoarece au cântat-o aici. În ciuda furiei balaurului. Neimpresionați de amenințarea ochilor geostaționari ai fiarei. Fără să tremure în fața acuzațiilor de erezie ale profeților mincinoși ai vremii lor.

Deși harul – „îndurarea” – s-a retras de pe pământ, ei au rămas martori neînfricați în procesul lui Dumnezeu, susținând cu orice risc formula eternă a lui Iona, că nu Dumnezeu este nimicitorul. Lumea acelei clipe înfricoșătoare va avea urgentă nevoie să înțeleagă corect cauzele devastărilor globale: „Cei ce se lipesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.”
